

Arrest

nr. 234 443 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 16 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2016 werd aan verzoekster een studentenvisum afgegeven met een geldigheidsduur van een jaar.

1.2. Zij werd in het bezit gesteld van een A-kaart, die jaarlijks werd verlengd. De laatste A-kaart was geldig tot 31 oktober 2019 en werd daarna niet meer verlengd omdat verzoekster niet meer ingeschreven was als studente.

1.3. Op 8 oktober 2019 diende verzoekster een aanvraag in tot wettelijke samenwoning bij de burgerlijke stand van de gemeente Lievegem. De registratie van de wettelijke samenwoning werd twee keer uitgesteld voor verder onderzoek.

1.4. Op 2 december 2019 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

De heer / mevrouw :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

De A-kaart van betrokkene was geldig tot 31/10/2019 en is dus momenteel verstreken.

Bovendien legt betrokkene geen C-visum of visum vervangende verblijfskaart voor.

Bijgevolg heeft betrokkene geen recht meer op kort verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs van wettelijke samenwoning werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Ernstige middelen

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 E. V. R. M. ;
- Schending van het artikel 8 E. V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;
- Schending van het artikel 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

7.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

7.2.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"De heer/mevrouw:

Naam en voornaam: R., A.

Geboortedatum: 28.03/ 1994

Geboorteplaats: N. S. T.

Nationaliteit: Thailand

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, [...]

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving

Artikel 7

(x) 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

De A-kaart van betrokkene was geldig tot 31/10/2019 en is dus momenteel verstreken.

Bovendien legt betrokkene geen C-visum of visumvervangende verblijfskaart voor.

Bijgevolg heeft betrokkene geen recht meer op kort verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs van wettelijke samenwoning werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijk duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

[...]"

a)

Artikel 7 bepaalt :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven] :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

*De verzoekster dient volgens de bestreden beslissing uitgewezen te worden terwijl zij samenleeft met haar partner en de documenten in gereedheid aan het brengen is om wettelijk samen te wonen. Op 07/06/2019 woonden verzoekster en haar partner op hetzelfde adres in Lievegem en op 08/10/2019 dienden ze een aanvraag wettelijke samenwoning aan.
(zie stuk 11)*

*Op datum van 18/10/2019 en 30/10/2019 kregen ze een brief van de gemeente Lievegem met de vermelding van uitstel wettelijke samenwoning.
(zie de stukken 12 en 13)*

Dit huwelijk wordt uitgesteld tot 15/03/2020.

b)

Uit het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn van 30 dagen.

Het artikel 74/14 §1 lid 2 Vw bepaalt dat:

"voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Ook de bovenstaande bepaling doet geen afbreuk aan de principiële termijn van dertig dagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft wel een discretionaire bevoegdheid om de termijn van dertig dagen te verminderen naar minimaal zeven dagen.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert echter wel een motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt er een termijn van zeven dagen toegekend zonder enige motivering terwijl de termijn in principe 30 dagen moet bedragen.

Een schending van de motiveringsplicht is hier duidelijk aan de orde.

7.3.

Evenwel blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De verwerende partij kan zich aldus niet verbergen achter de zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verweerster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient rekening te houden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

a) De verzoekster heeft een duurzame liefdesrelatie met haar partner dhr. D. D. B.

b) De verzoekster en de heer D. B. hebben een aanvraag wettelijke samenwoning ingediend op 07/06/2019.

(zie stuk 11)

Ze wachten hiervoor nog steeds op een antwoord.

c) De verzoekster verblijft op hetzelfde adres als de heer D. B. Verzoekster is binnengekomen met een studentervisum dus staat ook officieel ingeschreven op hetzelfde adres.

(zie stuk 11)

7.4.

Zoals reeds aangehaald moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven en de gezondheidstoestand.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

- 7.4.1.

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch dit betreft een zeer summiere motivering.

Er staat enkel vermeld :

"Bovendien legt betrokkene geen C-visum of visumvervangende verblijfskaart voor.

Bijgevolg heeft betrokkene geen recht meer op kort verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samen woont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs van wettelijke samenwoonst werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijk duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen."

-7.4.2.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke concrete omstandigheden die gekend zijn en die vervat zitten in het administratief dossier.

De beslissing stelt dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en de samenwoonst met de heer D. B. en de intentie om wettelijk samen te wonen geen automatisch recht op verblijf geeft.

Uit het bovenstaande kan afgeleid worden dat er in sommige gevallen een recht op verblijf kan zijn dat evenwel niet automatisch is.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom het gezinsleven van de verzoekster niet in aanmerking genomen kan worden. Er wordt verder niet gemotiveerd over de aard van het gezinsleven.

-7.4.3.

De persoonlijke situatie toont aan dat de verzoekster wel degelijk een werkelijk gezinsleven en familiaal leven heeft.

Dit kan niet ernstig ontkend worden, doch dit werd in de bestreden beslissing aan de hand van de stereotiepe motivering niet daadwerkelijk betrokken.

De verzoekster kan immers diverse elementen inroepen die aantonen dat zij wel degelijk beroep mag doen op het artikel 8 E.V.R.M., de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Effectief :

a) De verzoekster heeft een duurzame liefdesrelatie met haar partner dhr. D. D. B.

b) De verzoekster en de heer D. B. hebben een aanvraag wettelijke samenwoning ingediend op 07/06/2019.

(zie stuk 11)

Ze wachten hiervoor nog steeds op een antwoord.

c) De verzoekster verblijft op hetzelfde adres als de heer D.B. Verzoekster is binnengekomen met een studentenvisum dus staat ook officieel ingeschreven op hetzelfde adres.

(zie stuk 11)

7.5.

In de verwijderingsbeslissing - bijlage 13 - is er zelfs geen verwijzing naar het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Er is in concreto geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden.

De motiveringsplicht is geschonden.

7.6.

Het kan niet ernstig ontkend worden dat er in casu daadwerkelijk humanitaire omstandigheden aanwezig zijn, die de verzoekster toelaten beroep te doen op het artikel 8 E.V.R.M.

a) De verzoekster heeft een duurzame liefdesrelatie met haar partner dhr. D. D. B.

b) De verzoekster en de heer D. B. hebben een aanvraag wettelijke samenwoning ingediend op 07/06/2019.

(zie stuk 11)

Ze wachten hiervoor nog steeds op een antwoord.

c) De verzoekster verblijft op hetzelfde adres als de heer D. B. Verzoekster is binnengekomen met een studentenvisum dus staat ook officieel ingeschreven op hetzelfde adres.

(zie stuk 11)

7.7.

De Dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoekster te dwingen het land te verlaten.

Zoals reeds aangehaald betreft huidige beslissing een schending van het artikel 8 E.V.R.M.

Het gezin wordt gevormd door verzoekster, haar partner.

Hierboven is reeds geschetst dat verzoekster en haar partner wel degelijk een gezinscel vormen.

Daarenboven hebben verzoekster en haar partner een aanvraag wettelijk samenwonen ingediend. Ze wachten nog steeds op die beslissing.

De gezinscel van de verzoekster dient bijgevolg beschermd te worden door het artikel 8 E.V.R.M.

De beslissing stelt niets omtrent het artikel 8 E.V.R.M.

De verzoekster kan de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. toelichten.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

a)

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Zoals reeds geduid leeft de verzoekster samen met haar partner, hebben ze een aanvraag wettelijk samenwonen ingediend.

De relatie en het gezinsleven zijn beschermenswaardig en dienen evident beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M.

b)

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden. De Dienst Vreemdelingenzaken ontkent niet dat er een gezinsleven is doch motiveert hier niet omtrent.

c)

Het is duidelijk dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een Fair Balance toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoekster heeft reeds meermaals kunnen duiden dat zij een effectieve relatie heeft, hetgeen niet redelijkerwijze ter discussie kan staan.

Het kerngezin van de verzoekster wordt effectief gevormd door haarzelf en haar partner.

Door het terugsturen van de verzoekster, wordt het kerngezin volledig uit elkaar gerukt.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

7.8.

BESLUIT

Er wordt niet gemotiveerd waarom de termijn van het bevel dat in principe dertig dagen bedraagt, wordt verminderd naar zeven dagen.

Schendingen van de artikelen 8 E.V.R.M en 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen redelijke afweging heeft gemaakt. Er zijn zelfs bepaalde elementen niet betrokken in de bestreden beslissing.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Er werd geen rekening gehouden met het gezins- en familiaal leven. In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.”

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bekritiseert. Zij geeft de juridische en feitelijke overwegingen die worden vermeld in de bestreden beslissing ook zelf weer in haar verzoekschrift. Aldus is aan het doel van de formele motiveringsplicht voldaan.

Waar verzoekster aanvoert dat niet werd gemotiveerd waarom slechts een termijn voor vrijwillig vertrek van zeven dagen werd toegestaan in afwijking van de reguliere termijn van dertig dagen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoekster inmiddels het grondgebied heeft verlaten of hiertoe gedwongen werd. Meer nog, uit de informatie overgemaakt door de verwerende partij ter terechtzitting, blijkt dat inmiddels de wettelijke samenwoning werd geregistreerd en dat aan verzoekster een attest van immatriculatie werd afgeleverd tot 27 juli 2020. Hoe dan ook dient de Raad vast te stellen dat sedert de kennisgeving van de bestreden beslissing ruim twee maanden zijn verstreken, zodat verzoekster er geen belang bij heeft te betogen dat haar een termijn van dertig dagen had moeten worden toegestaan.

In de mate verzoekster aanvoert dat zij samenwoont met haar Belgische partner, beroept verzoekster zich op artikel 8 van het EVRM, op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en op de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad houdt zich wat deze toets betreft aan de beoordelingscriteria zoals uiteengezet in de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De bestreden beslissing behelst niet de weigering van een aanvraag tot verblijf, maar houdt enkel in dat wordt vastgesteld dat verzoekster niet meer legaal verblijf houdt in het land. Verzoekster betwist niet dat haar verblijfstitel als student verstreek op 31 oktober 2019. Verzoekster was als studente slechts gerechtigd tot een precair verblijf in België en diende er zich van bewust te zijn dat zij het voorgenomen gezinsleven niet (noodzakelijk) in België zou kunnen voortzetten. In een dergelijk geval oordeelt het EHRM dat slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Om te bepalen of er *in casu* sprake is van een positieve verplichting ten aanzien van verzoekster, moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief

wordt uitgebouwd of verdergezet. *In casu* motiveert de bestreden beslissing dat de scheiding tussen verzoekster en haar partner tijdelijk is en slechts zal duren voor de tijd die zij nodig heeft om haar situatie te regulariseren en België reglementair binnen te komen.

In het middel benadrukt verzoekster uitvoerig de oprechtheid van haar relatie. Hiermee toont zij echter niet aan dat deze afweging kennelijk onredelijk zou zijn. Zij voert geen elementen aan waaruit blijkt dat zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren met het oog op een aanvraag tot gezinshereniging, noch dat haar gezinsleven hierdoor onherstelbaar verbroken zou worden. Verzoekster voert aldus geen concrete elementen aan die kunnen wijzen op een positieve verplichting.

Verzoekster voert geen verdere grieven aan die aanleiding geven tot een onderzoek van de overige aangevoerde rechtsregels.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT